

PROSINEC 2023

Pravá radost

Pokoj a dobro

Formační část čtvrtletníku SFŘ v České republice

„Slova, která jsi mi dal, dal jsem jim a oni je přijali a vpravdě uvěřili, že jsem vyšel od Tebe, a poznali, že jsi mě poslal.“

Řehole SFŘ - Předmluva - O těch, kteří konají pokání

MOZAIKY

Osobnost každého z nás je mozaikou genů a talentů, projevů svobodné vůle i míry přijetí Božího volání. Naše rodiny a společenství jsou mozaikou vztahů a pokory. Nádhernou mozaikou jejíž dokonalost a krásu lze obdivovat neustále je celé Boží Stvoření.

Čím nás dokáže upoutat hezká mozaika? Souladem jednotného motivu s pestrostí celku. Po tom bychom měli toužit – skládat vzájemně se obrušující střípky našich osobností do uceleného obrazu pravdivého a přitažlivého.

Způsobů prožívání života a hledání Boha je nespočet – ten náš je františkánský. Postavený na žití evangelia ve světě, opřený o vlastní minoritu, sestavený z malých skutků lásky ...vybarvený pokojem(?).

„Milý Bože, tak i tomuto ses chtěl věnovat“, s obdivem povzdechla sestra N. když se seznamovala s vývojovými fázemi největšího evropského brouka – roháče. Čtyři až šest let vývoje larvy v trouchnivějícím dřevě, tříměsíční zakuklení v zemi ...a poté kratičký život dospělce s jediným cílem, udržení rodu. Milý Stvořiteli, kam na ty nápady chodíš?

Krásnou ukázkou Boží kreativity jsou také členové třídy savců, ušaté „létající myši“, tedy netopýři. I je, stejně jako sestru N. hmyz bezpochyby zajímá. Aby mu přišli na kobytku a při svém poletování až padesátí kilometrovou rychlostí si nenatloukli čumák, vydávají ultrazvuk. Jeho echo snímají ušními radary. Naslouchání jim zajišťuje přežití. Už asi šedesát milionů let.

Dej prosím Pane mému srdci uši veliké jako má bratr osel a bystré jako má bratr netopýr. Aby slyšelo poselství, jehož význam nedohlédnu. Aby vnímalo pestrost a krásu Stvoření, vztahů, všech tvých darů.

br. Vendelín – služebník OFS

Františkánská spiritualita

ŘEHOLE SEKULÁRNÍHO FRANTIŠKÁNSKÉHO ŘÁDU

Hlava I: SEKULÁRNÍ FRANTIŠKÁNSKÝ ŘÁD (SFR)

Čl. 2: *V rámci této [františkánské] rodiny zaujímá své zvláštní místo Sekulární františkánský řád, který je charakterizován jako organická jednota všech katolických bratrských společenství (fraternit), rozptýlených po celém světě a otevřených pro všechny skupiny věřících. V těchto bratrských společenstvích se bratři a sestry z podnětu Ducha Svatého snaží ve svém světském stavu dosahovat dokonalosti v lásce a profesi (slibem) se zavazují žít evangelium tak jako sv. František podle této Řehole, potvrzené církví.*

LIST VŠEM VĚRNÝM KŘESŤANŮM

2. O těch, kteří chtějí zachovávat Boží přikázání

186

Ti, kteří nechtějí »okusit, jak je Pán dobrý« (Žl 34/33,9) a »zamilovali si více tmu než světlo« (Jan 3,19), protože nechtějí plnit Boží přikázání, jsou zlořečeni. O nich říká prorok: »Jsou zlořečeni, kdo sejdou z cesty tvých přikázání« (Žl 119/118,21). Jak blahoslavení a pozeňnaní jsou však ti, kdo milují Boha a dělají, co sám Pán říká v evangeliu: »Miluj Pána Boha svého celým svým srdcem a celou svou duší a svého bližního jako sám sebe« (Mt 22,37.39).

LEGENDA MAIOR OD SVATÉHO BONAVENTURY

3. kapitola: O ustavení řádu a schválení řehole

1073

6. Mnozí mužové a ženy zapálení žarem jeho kázání sloužili Pánu v manželské čistotě podle pravidla, jež přijali od Božího muže a zavazovali se novými zákony kajícnosti. Kristův sluha uspořádal jejich život a nazval toto společenství řádem Kajících bratří. Všem směřujícím k nebi je společná cesta pokání. Proto i tento stav přijímal kleriky i laiky, panny i manžele obojího pohlaví a získal si velkou zásluhu u Boha, jak se ukázalo mnohými zázraky, jež někteří z nich vykonali.

Vize pro život SFR

shrnutí výstupů ze skupinek a závěrů „rohožkové“ kapituly SFR konané 29.4. – 1.5. 2023 na Vranově u Brna

Duchovní východisko

Základem františkánství je být dobrým člověkem. Naše spiritualita totiž není výlučná, co se týká zaměření, ale právě jen svou **radikálností** v životě podle evangelia. K tomu nám František odkázal svou odvahou ke svobodě. Můžeme tak žít naplno a pravdivě, ve svobodě a s vědomím, že náš Trojjediný Bůh je s námi v každém okamžiku.

Bratrství

Zažíváme-li jistotu Božího Otcovství, jsme na pevném základu všeobecného bratrství. To je pro nás zásadní, protože františkánství je postaveno na žitém bratrství. Konkrétně to pro nás znamená být tady pro druhé a ochotu dělit se s druhými. Sdílet se o všem co nás spojuje, co je podstatou naší společné cesty, ve vzájemné důvěře.

Díky bratrskému společenství může každý z nás zjistit, kým skutečně je: milovaným hříšником. To nám umožňuje pokorně jít s druhými i v jejich slabosti a jinakosti. Jsou totiž Božími dětmi stejně jako my se svými nedostatky. Díky tomu můžeme i respektovat rozmanitost jako předpoklad jednoty, a dokonce se z ní i radovat.

S nadějí hledíme do budoucnosti i když nás trápí generační „přetržka“, která se nevyhýbá ani našim společenstvím.

Služba

Řehole nás zavazuje k odvážným iniciativám a k jejich aktivní podpoře i v případech, že vzešly mimo náš řád a mimo křesťanské kruhy – všude tam, kde je to slučitelné s naším učením, a kde jde „o život“, často i doslova. Sem patří i odvaha zastat se těch, kterým se v našem okolí, MBS, církvi i ve světě nedostává přijetí, práva a spravedlnosti, lásky. Nehádejme se, ale s láskou pomozme k nápravě.

Na místní úrovni (farnost, bydliště) se věnujeme především tomu, co nikdo dělat nechce. Chceme být k dispozici ve službě potřebným, i těm, které „nikdo nemá rád“. V tom nás inspiruje svatý František: nikoho neodsuzuje, i v lidech na dně vidí Krista, ve všem spoléhá na Boha, a chválí ho i v těžkých situacích a bolestech. To nám pomáhá nést i nezdary.

Svědectví

Ve všem stavějme své jednání na jistotě, že *vztahy* mezi lidmi jsou přednější než „učení“ a názory. Úsměv nám otevírá dveře ke všemu, kam nás Pán posílá. Nejprve je třeba poznat sám sebe, být upřímný a otevřený sám k sobě, „nelhat si do vlastní kapsy“. Mějme odvahu otevřeně a statečně se přiznávat k víře a spiritualitě, ve svobodě i od vztahů, kde si tím „ubližujeme“. Žijme opravdově, nepředstírejme něco, co nejsme.

Děni ve světě, které nutně přináší i názorové různice, bychom si neměli připustit jako důvody pro narušení naší vzájemné důvěry. Držme se jistoty, že skutečnou Pravdou je náš Pán. S Jeho pomocí se nám podaří nazývat věci pravým jménem, a reagovat přitom s lehkostí, vtipem, nenásilně.

Svobodou od majetku (který je jedním z největších pokušení naší doby), svobodou vnitřní a pravou, můžeme také nastavovat zrcadlo a tím bránit hyenismu, lichvě, nemilosrdnosti vůči bližním.

Hledáním pravdy, modlitbou a prací, životem z víry a svou radostností i z maličkostí, krás přírody a květin, vnitřním duchovním pokojem, můžeme nejen čelit dnešnímu světu zmatků a „blbé nálady“, ale vnášet do něj i naději a pokoj. Vždyť Boží pokoj smazává rozdíly v názorech a postojích, dává moudrost, jak pravdu vyjádřit s láskou.

redigoval: Jiří Zajíc (11.2023)

Svědectví, doteky

V rámci této [františkánské] rodiny zaujímá své zvláštní místo Sekulární františkánský řád, který je charakterizován jako organická jednota všech katolických bratrských společenství (fraternit), rozptýlených po celém světě a otevřených pro všechny skupiny věřících. V těchto bratrských společenstvích se bratři a sestry z podnětu Ducha svatého snaží ve svém světském stavu dosahovat dokonalosti v lásce a profesi (slibem) se zavazují žít evangelium tak jako sv. František podle této Řehole, potvrzené církví.

Žít evangelium jako sv. František

Nejen křesťané, ale i pravověrní židé se dlouhé roky zabývají studiem Hebrejské bible. Dokonce mezi muslimy existuje čestné označení pro toho, kdo se naučil všech 600 stran koránu zpaměti jako - Hafis. Pravidelně se konají i dětské soutěže v recitování koránu zpaměti.

U nás křesťanů také byli, jsou a budou lidé, kteří mají v paměti celé dlouhé biblické pasáže. A to je skvělé. Nicméně – je to málo. Přece nejde jen o to, abych něco znal, ale abych také chápal a hlavně žil...

Pomocí k tomu je Františkův příklad. Ten nejen četl, ale také dlouze meditoval evangelia, a nakonec se rozhodl podle nich skutečně žít. On nepotřeboval nějaké lidské rady, ale řídil se zcela Kristovými slovy a životem. I když ho lidé zrazovali, že to přece není možné. Řád, který založil, je postaven především na životě podle evangelia. A ono to už 800 let jde.

A jak František evangelium uváděl do praxe? Připomenu tři důležité události:

1. K Vánocům patří neodmyslitelně jesličky a někde i tzv. **Živý betlém**, tedy konkrétní znázornění vánočních událostí kolem Ježíšova narození. Poprvé se tak stalo za Františkova přičinění v Grecciu 1223 – ano, letos je kulaté výročí. Ukázal nám doslova hmatatelně, s jakou pokorou a láskou, v naprosté chudobě, přichází náš Vykupitel Ježíš Kristus.

2. La Verna – zde o rok později sv. František dostává při své meditaci o Kristově utrpení stigmata. Tak se viditelně ztotožnil s Ježíšovou obětí, která se doslova otiskla do jeho těla i duše. František je znamením a symbolem toho, jak nechat proniknout evangelium do celého našeho života.

3. Během 5. křížové výpravy František se svým spolubratrem u egyptské Damietty navštíví sultána al-Malika a beztrestně před ním **hlásá evangelium** a nakonec je jemu i celému jeho řádu dáno privilegium navštívit a pobývat /vlastně až dodnes/ ve Svaté zemi.

Naším úkolem tedy není jen evangelium znát, meditovat, uvádět do všedního života, ale také s velkou horlivostí předávat druhým. My jsme objevili poklad, který nám ukazuje cestu ke spáse. Nesmíme být tak sobečtí, abychom si ho nechávali jen pro sebe... Ježíšův odkaz je jasný: Jděte do celého světa a každé evangelium všemu stvoření – Mk 16,15.

Je i na mně vidět, jako na apoštolu Pavlovi i Františkovi, že vím, komu jsem uvěřil? Toužím po předání evangelia druhým - konkrétním lidem - modlitbou, příkladem a třeba i slovem? Respektuji svobodu druhých a zároveň hledám cestu, jak jim předat radostnou zvěst?

br. Bernard Jan Linhart

Žena, která věří v moc Ducha svatého

S Hanou Brigitou Reichsfeld se známe již deset let. A mnozí jí znáte i na Slovensku. Jako každý mužský jsem si nejdříve musel v národní radě zvykat na její ženský způsob myšlení a víry. Dnes mám k její křesťanské a františkánské cestě ještě velkou úctu a vážím si její odvahy sloužit druhým i přes všechny těžkosti a nemoci.

Hana Brigita Reichsfeld je matkou tří dětí a babičkou tří vnoučat. Kromě toho byla mnoho let učitelkou v základní a jazykové škole. Spolu s manželem Lubomírem byli ve Veselí nad Moravou prvními, kdo se v listopadu roku 1989 zapojili do Sametové revoluce v okrese Hodonín a poté zakládali Občanské fórum ve městě. Starala se o terminálně nemocnou maminkou, byla několik let pastorační asistentkou Charity Uherské Hradiště, kde mimo jiné duchovně doprovázela umírající v Domácím hospici Antonínek a zůstává stále jejich dobrovolníkem.

Obr. : Na Negevské poušti

Na jaře roku 2007 začala Hanka vnímat, že ji Bůh volá k následování života svatého Františka.

Tuto zkušenost přibližuje v rozhovoru, který vedla s Hankou redaktorka a fotografka Lenka Fojtíková v knize kronika 100 let, který najdete na str. 292. V současnosti je členkou národní rady už 11 let. Nyní slouží ve službě formátorky. V letech 2014-2016 byla zvolena národní ministryní.

Chtěl bych se znovu vrátit k tomu, že jsi sloužila v jednom období jako národní ministryně.

Jak se zpětně díváš na to, že jsi stála na pozici, na které posledních sto let v ČR stáli jen muži? Jak jsi se

cítila? Jaké těžkosti jsi prožívala?

V roce 2015 přišla naléhavá potřeba zvolení nového národního ministra. Ačkoliv se tehdejší národní ministr snažil najít v bratrských společenstvích kandidáty, nedařilo se to. Oslovil s prosbou také mě a s nadsázkou utrousil, že když se skutečně nikdo nenajde, můžeme tak akorát s prosíkem ke Slovákům o přiřazení k jejich OFS. Rozlišovala jsem kandidaturu ještě několik málo dní před tehdejší národní volební kapitulou, a to během misijních „Dnů víry“ v Praze. U Panny Marie Sněžné jsem v kapli při adoraci tiskla v ruce malý relikviář 14. pražských františkánských mučedníků. Sama sebe jsem ujišťovala, že mám pouze překlenout období, než se najde nějaký nový národní ministr. Řekla jsem Bohu své ano a přijala jsem oficiálně kandidaturu „za minutu dvanáct“, a to v pátek v noci před samotnou sobotní volbou. Jako národní ministr jsem prožila mnoho krušných chvil, protože s některými zvláště legislativními, úředními, systémovými věcmi jsem si vůbec nevěděla rady. Skutečně horké momenty, neboť tenkrát se dotahovala kauza „terciářské hroby“, a to byl pořádný oříšek či přímo ořech i pro zdatné muže - národní ministry přede mnou. Ve službě mě nesla čirá Boží milost a sílu mně dávalo vědomí, že to tak Bůh chtěl. Když jsem o tři roky později na národní volební kapitule prosila, aby mě již bratři a sestry nenavrhovali do služby národního ministra, docela mě rozesmála slova jedné sestry, která řekla: „A to je škoda, mysleli jsme si, jak si v té službě libuješ a jak jsi šťastná!“ Tenkrát jsem už po dlouhém hledání věděla, že bratr František je ochotný kandidovat do služby národního ministra. Co já tenkrát oslovila terciářů!:-)

Jak vidíš současnou úlohu žen ve františkánském sekulárním řádu a františkánské rodině?

Nejsem nakloněna žádným feministickým hnutím, naopak vidím všechny bratry a sestry jako Boží děti na naprosto stejné úrovni. Jistě, že je mezi ženami a muži rozdíl. Pěkně o tom píše ve své knize John Gray: „Muži jsou z Marsu, ženy z Venuše.“ Když poznáme a pochopíme naše rozdíly, můžeme růst v bratrském společenství a vykonat mnoho dobrého, protože se vzájemně budeme krásně doplňovat. Úlohu vidím stejnou pro muže i ženy – jak bratři, tak sestry jsme spoluzodpovědní za náš řád. A to úplně každý bez rozdílu. Všichni jsme dostali od Pána Boha dary a všichni máme těmi dary sloužit.

V čem se my muži musíme změnit, abychom více chápali hlas a rady žen?

Jen zůstaňte, vy muži, stejní jací jste!:-) Zním hodně opravdových mužů, kterých si moc vážím. Jak už jsem naznačila, hlas žen považuji za rovnocenný hlasu mužů. Pokud je někde nějaká nadřazenost mužů, tak ji vnímám spíše jako individuální povahovou vlastnost.

Přeci jenom mně teď přichází myšlenka: v židovské rodině je ženě dána náležitá pozornost, úcta a vážnost. „Ima“ (z hebrejštiny matka) je prostě ta, které se naslouchá a to, co řekne, se jen tak nepřehlédne a nenechá protéct mezi prsty. Židovská žena si je vědoma své zodpovědnosti a podle toho žije, mluví, koná. Mnoho židovek dosáhlo velkého úspěchu a dostalo Nobelovu cenu. Také v armádě je ženám v Izraeli dána stejná důvěra jako mužům, děvčata stejně jako chlapci jdou na vojnu a ženy dokonce mohou v izraelské armádě zastávat pozice, které běžně jinde ve světě náleží výhradně mužům.

Ženy mají někdy mnohem více úkolů než muži. V rodině, farnosti, ve společenství. Doporučila bys jim i službu v národní radě?

Ano, pokud by v modlitbě rozlišily a srdcem vnímaly, že to mají udělat a pokud mají dobré zázemí a podporu své rodiny. Od začátku mé služby v národní radě mě můj manžel podporuje.

Kromě služby ministryně jsi sloužila jako delegátka České republiky na některých setkáních mezinárodní rady. Mezinárodní spolupráci navázali v posledních letech čeští i slovenští terciáři. Navzájem si v některých záležitostech pomáháme. Co se můžeme ze setkání na mezinárodní úrovni naučit?

Mezinárodní akce jsou vrcholem našeho bratrského setkávání, jsou neobyčejně povzbuzující a krásné. Vy-

stoupení jednotlivých delegátů na mezinárodních kapitulách jsou dobrým důvodem k zamyšlení, co bychom mohli změnit v našem národním bratrském společenství. Velmi cenná jsou osobní svědectví bratří a sester. Jedinečné bylo Evropské františkánské setkání v Litvě v roce 2018, kterého se zúčastnilo na 150 bratří a sester z 24 evropských zemí. Přineslo stále aktuální poselství: „Nelpěme na minulosti a na způsobech, kterými jsme vždycky dělali věci – nenechejme Ducha svatého narazit do zavřených oken!“

V Českém sekulárním řádu neexistují oblastní rady. Celou agendu a organizaci zajišťuje jediná, mnohočlenná národní rada. Delegáti si mezi sebe rozdělili patronaci nad malým počtem společenství a snaží se být s nimi častěji v kontaktu než jen při volbách nebo vizitacích.

Jakou úlohu by měla podle tebe hrát v budoucnosti národní rada, jakým směrem by se měla vydat její služba?

Spojující, propojující. Stále vnímám, že některá bratrská společenství žijí tak nějak sama pro sebe, je jim spolu dobře, a to jim tak stačí. Je ovšem škoda minout se s tím, co nám Bůh dává, a to velkou krásnou františkánskou rodinu na celém světě. Národní rada má být motivátorem ke sjednocení, poznávání se, živé komunikaci napříč místními bratrskými společenstvími. To ovšem klade na členy národní rady požadavek věnovat více času zejména bratrským vizitacím. Věřím, že by bylo nám všem k užítku, kdyby z bratrských vizitací a setkání nikdo nespěchal, naopak si vědomě vyhradil delší čas, třeba i celý den či dva na to jen tak prostě s bratry a sestrami být...

Jakým směrem by se měla vydat služba?

Ráda bych zmínila odkaz nedávno zesnulého papeže Benedikta XVI. (Intima Ecclesiae natura z r. 2012): „Niterná povaha církve se vyjadřuje ve trojí službě: zvěstování Božího slova, slavení liturgie a služba lásky (diakonie), které jsou úzce spolu spojeny a které nelze od sebe oddělovat.“ Naše služba jako terciářů, a následovníků sv. Františka by měla zahrnovat společnou liturgii, evangelizaci a službu potřebným. Je to jako trojnožka - společenství, které se schází k liturgii, hlásá Krista a věnuje se potřebným lidem, bude pevně stát a nepřevrátí se.

Nyní bych se rád věnoval tvému vztahu k židovskému národu, k židovským křesťanům a k Izraeli

Do Izraele jezdíš poměrně často. Jak se narodil tvůj vřelý vztah k lidem v této zemi?

Když to vezmu úplně historicky – manželův tatínek byl žid, maminka křesťanka, takže se přirozeně v naší rodině otázky židovství a křesťanství často probíraly. Díky tomu jsem si utvořila názor na Izrael a židovství z mnoha pohledů a dospěla jsem k obdivu izraelského národa a jeho země. Po revoluci v roce 1989 nás navštívili vzdálení příbuzní manželova tatínka. Ti blízcí všichni zahynuli v koncentračním táboře v Osvětimi. Dostali jsme pozvání do Izraele. Vlastně jsem jediná z rodiny, kdo se do Izraele pravidelně vrací, a tak jsem se zcela přirozeně stala mostem mezi rodinou žijící v ČR a v Izraeli.

Které vzpomínky na setkání s lidmi ti utkvěly v paměti?

Naše stříbrná svatba na břehu Galilejského jezera a po ní společný večer s příbuznými v blízké Magdale. Mnohé z nich jsem viděla poprvé.

Nejvíce vzpomínek se váže k mojí nejdelší návštěvě Izraele v roce 2013, kdy jsem strávila v Jeruzalémě čtvrt roku. Ráda vzpomínám na šabatové večery v rodinném kruhu, rozhovory s lidmi - ať už židy, mesiánskými židy, křesťany a poznala jsem i několik muslimů. A nejenom lidé mně utkvěli v paměti – také nezapomenutelná vůně té země, po níž se mi často stýská, tiché cestičky nad ránem v uličkách starého města uvnitř

hradeb cestou na Golgotu, kibucy a parky s keři a květy libých vůní, tržiště s rozličným kořením, rozkvetlé mořské pobřeží pod Karmelem, temná obloha noční pouště s oslnivě zářícím měsícem a mnoho dalšího...

Z Jeruzaléma jsem každý týden dojížděla autobusem do Tel Avivu – Jaffy do společenství při kostele St. Peter's Church, které vedl františkán Fr. Peter Ashton. Tam jsem také potkala budoucí františkánskou terciářku Carinu, která mě později přivedla do kostela St. Anthony taktéž v Jaffě, kde se scházejí františkánští terciáři. Fr. Peter se duchovně staral o početnou skupinu zvláště filipínských žen, které přijely do Izraele za prací a tvořily převážnou část farnosti. Některé se tam vdaly a založily rodinu. Prožila jsem s nimi velikonoční duchovní obnovu, která se konala v městečku Abu Ghosh u sester sv. Josefa. O židovském svátku Pesach jsme měli Sederovou večeři, předčítali texty z Pesachové Hagady, jedli jídla, která mají symbolický význam. Na Bílou sobotu byla před kostelem Notre Dame de l'Arche d'Aliiance zapálena obrovská hranice dřeva a následovala nezapomenutelná vigilie, v jejímž závěru tančil celý kostel včetně několika kněží u oltáře. Pokoj v klášteře jsem sdílela s mladou filipínkou Josephinou. Sprátelily jsme se a v následujících letech jsme se vídaly v Jeruzalémě. Byla vážně nemocná, v posledních měsících života jsem ji navštěvovala v židovské nemocnici Hadassah v Ein Karem.

V Jeruzalémě se vždy vracím kromě rodiny příbuzných ve čtvrti zvané Mošava také do kláštera Sv. Kláry na Hanoch Albek St. a k sv. Simeonovi a Anně na HaRav Kook St. - komunita je hebrejsky mluvícím katolickým vikariátem v Jeruzalémě. Toto místo a lidé tam mají zvláštní místo v mém srdci. Vždy se k nim velmi těším na mši svatou slouženou v hebrejštině.

obr.: S příbuznou Hava Kien v Haifě u hrobu rodičů

Jak žijí křesťané a sekulární františkáni v Izraeli? Čemu se od nich můžeme naučit?

V Izraeli jsou františkánská terciářská společenství v Betlémě, Nazaretu, Jeruzalémě a Jaffě. Poznala jsem

pouze bratrské společenství při kostele sv. Antonína v Jaffě. Pospolitost, jednoduchost a radostnost je to, co je charakterizuje. V současné době je jich 25 s profesními sliby. Jsou mezi nimi bratři a sestry z Indie, Afriky i Filipín - mladí i staří, tak jako v rodině. Jedenáct let je aktivním terciářem v Jaffě bratr Anil Macwan, původem z Indie. Jak sám říká, ve všech jejich aktivitách se snaží žít evangelium a šířit evangelium. Kromě měsíčních bratrských setkání navštěvují terciáři nemocné v nemocnicích, jezdí do dětského domova v Ein Karem a domova pro seniory v Nazaretu. Ani v době pandemie nepřerušili kontakt a vídali se přes Zoom. Věnují se poradenstvím také mládeži a pořádají duchovní obnovy pro mladé. Aktuálně dělají krok k většímu poznání se s bratrskými společenstvími v Betlémě, Jeruzalémě a Nazaretu a také směrem k mezinárodnímu společenství.

Od mesiánských židů se můžeme naučit žasnout. Jejich víra, jak jsem viděla, je živá – taková, jakou známe u apoštola Pavla, když se potkal s Ježíšem a poté se stal zapáleným křesťanem a evangelizátorem. Na jeden mesiánský sbor v Jeruzalémě mám hlubokou vzpomínku, a to, když se za mě modlili předtím, než jsem šla svědčit do jedné skupinky sekulárních židů o křesťanství. Do židovské komunity při kulturním domě na Emek Refaim mě pozvala naše příbuzná Hava proto, že o křesťanství nic nevěděla a chtěla se dozvědět. Bez podpory a modliteb mesiánských židů bych návštěvu pravděpodobně vzdala. Věřím, že právě díky modlitebnímu krytí ze zázemí to byl večer takový, jaký byl. Zakusili jsme dotek Boží lásky.

Co tě nejvíce potěšilo ve tvém životě v posledních letech? Myslím tím v rodině, ve farnosti, ve společenství, v národní radě?

Aktuálně dokončení dřevěného trvalého sousoší Svaté rodiny v životní velikosti na Svatém Antonínku. V závěru mi hodně pomáhal můj manžel.

Milým překvapením a potěšením bylo, když se loni sjela všechna tři vnoučata už na 9. ročník „Babí Hanky letní školy“. Tak si naše vnoučata sama pojmenovala pobyt u nás prarodičů, když k nám začala jezdit z Prahy na prázdniny. Každý ročník má svoje téma: ta jsou různá, vždy poskládaná z mozaiky rozvíjející tělo, duši i ducha. Babí letní školu naše vnoučata milují a nenechala si ji vzít, ani když přišla puberta. O prázdninách často vzpomínáme na minulé ročníky, co všechno jsme spolu prožili, někdy se smějeme až tak, že nás bolí bránice. Asi nejneobvyklejší bylo téma „Židovské svátky tvořivě a hrou“, když se učili hebrejská písmena a základní slovíčka, podepsat se, zazpívat několik písniček. Některá slova se ujala, tak třeba když jdeme spát, říkáme si *layla tov* (z hebrejštiny dobrou noc) apod.

Potěšilo mě, když jsem v roce 2021 dostala milost od Pána k moto pouti z Přímětic na jižní Moravě do Jeníkova v Severních Čechách. Na pouť mě upozornila kamarádka novinářka. Vůbec nikoho jsem neznala, a přesto jsem vyrazila. Na motorce jsme jeli pouze tři: farář, varhaník a já. Souběžně s námi putovala do Jeníkova početná skupina farníků, a to na kolech. Když jsem viděla, jak se nadřeli a my tři jsme stihli v klidu po cestě různé zajímavé prohlídky, měla jsem skoro výčitky svědomí, že mám takovou pěknou pouť. Krásná byla také cesta na motorce do kláštera kapucínů v Sušici spojená s divadlem pro děti v klášterní zahradě. Kamarádka, se kterou jezdím na motorce, je loutkoherečka, tak jsou někdy naše jízdy spojeny s divadelním představením. Obě máme vnučky stejného věku a o prázdninách je bereme na motorku s sebou. Nádherné chvíle jsme s nimi prožily u přátel ve Zlatých horách. Mají pohádkový dům s pekárnou hned vedle kostela, kde jsme se všichni budili do vůně čerstvého chleba.

Potěšením pro mě bylo, když můj koníček - ježdění na motorce - dostal hlubší smysl uspořádáním motorkářské pouti na Svatém Antonínku. Po prvním ročníku v roce 2020 se zapojil do organizace můj manžel Luboš a mně se tak splnil dlouholetý sen být společně s manželem ve službě nové evangelizace. Loni sloužilo na pouti už sedm manželských párů, a zvláště mužům se tam líbilo.

Na poli služby bych ráda zmínila františkána P. Eliase Vellu, který nás Čechy i Slováky spojoval a naši františkánské rodině sloužil na seminářích. Vždycky jsem se velmi těšila z toho, když jsem přijela na Slovensko a potkala jsem tam slovenské terciáře a naopak, když Slováci přijeli k nám na Velehrad a prožili jsme spolu vzácné chvíle. Otec Elias nám od roku 2016 přednášel týden na Velehradě na různá témata: Ježíš lékař těla i duše, Duch Svátý, Růst ve společenství a těsně před vypuknutím pandemie bylo téma Nová evangelizace. V roce 2019 dvanáct z nás, kteří jsme sloužili na Velehradě během seminářů s otcem Eliase Vellou, pokračovalo společně ve snaze o novou evangelizaci v nově vzniklém společenství RUAH na Svatém Antonínku. V současné době tvoří společenství RUAH síť přímluvců po celé republice a pořádá společně s laickými misionáři Václavem Čápem a Janou Ungerovou online semináře. Od roku 2020 společenství organizuje na Svatém Antonínku ve spolupráci s bratry františkány 1. řádu motorkářskou pout', která se stala velkou evangelizační akcí. Můj manžel je ze smíšeného židovsko-křesťanského manželství a dlouho si hledal cestu do katolické církve. Mým tajným přáním posledních deseti let bylo, abychom spolu sloužili na Antonínku. To se naplnilo a děje uplynulé roky právě na motorkářské pouti.

Když se ohlédnu za svým životem, mohu vidět, kolik velkých věcí se po mém prvním setkání na jaře roku 2007 s otcem Eliasem stalo. Vsadila jsem zcela a bezvýhradně na Boží lásku, kterou jsem sama na sobě zakusila a také jsem pochopila, že jen ona Láska nás může změnit a přinést pokoj a dobro. Bůh mě povolal k následování sv. Františka z Assisi. Událo se to v soukromí, tise a něžně. Nevěděla jsem tenkrát nic o existenci Sekulárního františkánského řádu. Obrátila jsem se na nejbližší františkány a bratr Augustin mě přivedl na setkání terciářů. Započala se moje františkánská cesta...

S vděčností Bohu za otce Eliase Vellu, čerpám teď ve své službě národního formátora ze studnice, kterou on nám zanechal. Voda v ní nikdy nechýbá a je živá.

V národní radě mě těší, že se víc poznáváme a máme k sobě blíž. Těší mě také upřímná, otevřená diskuse. Vrcholem a velkou radostí je pro mě naše společná modlitba a slavení mše svaté.

Máš nějaké svoje přání, sen do budoucnosti?

Oslavit s rodinou mé 60. narozeniny letos v březnu na nějaké zapadlé chalupě v lese. Už jsem jim to řekla, ostatní nechám na dětech.:-)

Sen do budoucnosti mám. Souvisí to se Svatým Antonínkem, který je takovou mojí milovanou porciunkulí: „Kdyby mě vyhodili jedním oknem ven, druhým tam opět vlezou...“ Teď, když tam stojí poblíž kaple sv. Antonína na volném prostranství jesličky a lidé se mohou zcela přirozeně přiblížit k betlému (ať už tam postojí chvíli v tichu, nebo si chlapi dají po štamprli nebo si mladí udělají selfičko s Ježíškem), sním o tom, aby na Antonínku vyrostli noví mladí Ježíšovi učedníci a sloužili lidem duchovními setkáváními, rozhovory, osobní přimluvnou modlitbou. Abychom společně naplňovali odkaz našeho vzácného kněze P. Antonína Šuránka, který si přál, aby na Antonínku duchovně působili bratři františkáni, ale komunistický režim tento záměr překazil.

Co bys popřála čtenářům?

Aby se nebáli zcela a úplně se otevřít a odevzdat působení Ducha svatého. Aby si nenechali ani maličko otevřená zadní vrátka... Aby se na každého vylil Duch svatý tak, jako se vylil o letnicích na apoštoly v Jeruzalémě. Aby se každý potkal osobně s Pánem Ježíšem a měl s ním osobní vztah. Aby slovy apoštola Pavla: “... rostlo Kristovo tělo, abychom všichni společně dospěli k jednotě ve víře a k poznání Božího Syna.”

Abychom se stále dívali na Pána, neztráceli vizi a v duchu se vraceli do nebeského Jeruzaléma, kde zní já-sot spravedlivých a chvála našemu Bohu a Beránkovi, který sedí na trůně.

Abychom se jako děti serafinského otce sv. Františka vrátili k prvotní LÁSCE, jež je podstatou charismatu sv. Františka.

Rozhovor s Hanou Brigitou Reichsfeld OFS vedl Luboš Kolafa OFS na jaře 2023 pro slovenský časopis Františkánská rodina

Maturita z nevědomosti

Vzpomínky na dobu totality nemusejí být vždycky smutné. Maturovala jsem v roce 1965 a patřila ke generaci, s níž se začalo nesměle školsky experimentovat. Po smrti Stalinově ledy na chvíli roztály, a tak nám bylo umožněno učit se jeden jazyk intenzivně, to znamená pětkrát týdně, a taky z něj maturovat. Vybrala jsem si francouzštinu. Soudruzi a soudružky, kteří seděli v maturitní komisi, naším příchodem ožili a s velkou zvědavostí a vzrušením vyhlíželi nás, první vlaštovky, které nematurovaly z ruštiny, ale z jiného cizího, dokonce západního jazyka. Když jsem před ně usedla, jedna soudružka hlasem, kterému chyběla jen pozdvižená ruka se šampaňským, zavelela: „A tak nám něco zazpívejte – francouzsky!“ Spustila jsem: „*Frère Jacques, frère Jacques, dormez- vous, dormez- vous, sonnez les matines, sonnez les matines, din, den don...*“* Sklidila jsem aplaus, padlo pár průvodcovských otázek ohledně pražských památek, jeden dotaz ohledně plusquamperfecta a já měla maturitu z francouzštiny – hlavně díky písničce – za sebou.

Už tehdy mi nebylo jasné, proč bratr nějakého svého, nejspíš mladšího, bratra budí zvoněním, ale nikdy jsem se na to nikoho nezeptala. Byli jsme tak naučeni, příliš se nevyptávat. Dost vody uběhlo, uběhlo i jednomu našemu řeholníkovi, otci Benediktovi, dokonce 100 let, a tak jsme si s ním povídali o všem možném a taky o klášterním životě. Na otázku, zda se v klášteře modlí i v noci, otec Benedikt živě přitakal: „Dřív to chodilo tak: jeden bratr musel v noci / ve čtyři hodiny/ vstát, chodit po chodbách a zvonečkem zvonit na tzv. matutinum.“... Takže bratříček Jakub zvonil na matutinum, došlo mi po pětapadesáti letech od mého maturitního vystoupení. Já nevěděla, co zpívám, komise nevěděla, co zpívám, ale všichni byli velmi vstřícní a z francouzštiny tak nějak protiřimně naladěni. Kdo se musel skvěle bavit, bylo samo nebe plné řeholníků, a především náš milý Pán Bůh. Myslím, že mu jeho evropské společenství, plné takových zapomenutých písniček, o něž nevědomci na každém kroku zakopávají, dává mnoho příležitostí k poněkud posmutnělému úsměvu.

„Paní, čeho je to muzeum?“ zeptal se mě na schodech našeho kostela malý, asi desetiletý kluk.

„To není muzeum, to je kostel,“ vysvětlila jsem.

„Ježišmarjá...“ odušil kluk a zdálo se, že nevěděl ani, co je kostel, ani jaké „citoslovce“ právě vyslovil... Nevědomost hříchu nečiní, tak se praví. Teď jde jen o to, jak dlouho se na to budem spoléhat.

Věra Eliášková

Formace

Dva největší dary pro lidstvo – mír a dobré životní prostředí. Naším hříchem je, že o tyto dary neusilujeme.

To, oč jde, je lidský život a důstojnost každého člověka. Ostatní věci jsou druhořadé. Zejména pro lidi veřejně činné platí, že mají zachovat hierarchii podle důležitosti a neztrácet čas vedlejšími úkoly. Dnes jsou prvořadé mír a zdravé životní prostředí.

Mír znamená zachování světového řádu postaveného na Chartě spojených národů (1945). V posledních letech jsme svědky oslabování role OSN a to vlivem terorismu působícího mimo regulérní státy a v současnosti i státy s teroristickými tendencemi, které se vymykají mezinárodní kontrole. Když slyšíme slova o „novém světovém řádu“ nebo o možnosti použití jaderných zbraní, měli bychom všichni zbystrit a ptát se „co tedy máme dělat?“. Klíčem pro každého je porozumění hybridní válce, která už mnoho let cílí na každého člověka. Svět je tak informačně propojen, že prakticky každý člověk může svým chováním ovlivnit mnoho dalších lidí. Cílem hybridní války je ovlivnit myšlení lidí. Když „válečník“ získá informace o vaší citlivosti na některé téma (jako jsou migranti, sexuální orientace, drahota, ...), představí se vám jako ten, kdo je na vaší straně. Tím si vás získá a vy navíc – jako užitečný idiot – tuto informaci pošlete dál. Protože hybridní válka pracuje s emocemi, hlavně s nenávistí, účinnou zbraní proti této válce je život bez nenávisti. Když budeme mít pozitivní vztah k životu, nevytočí nás žádná informace a my se staneme imunní vůči ní.

Druhý – neméně závažný problém je klimatická změna. Stále si myslíme, že „nás se to netýká“. Nechceme připustit, že nevratné změny, které způsobujeme, tvrdě dopadnou na další generaci a další generace. Odborné argumenty shromáždil papež František ve své exhortaci „Laudate deum“ (2023). A se smutkem píše: „Jsem nucen předložit tato upřesnění, která se mohou zdát samozřejmá, kvůli některým pohrdavým a nerozumným názorům, s nimiž se setkávám v katolické církvi“. Všichni jsme zodpovědní – za konzum, odpady, spotřebu energie. A s tím, co vyzkouším dobrého, měl bych seznámit ostatní, aby se nešířili jen dezinformace, ale pozitivní myšlenky. A jako dezinformace může spustit lavinu zla, tak pozitivní chování může povzbudit druhé.

Nabízím trochu netradiční četbu evangelií. Ježíš se narodil do okupovaného Izraele. Římané vládli, vybírali daně a zaváděli jinou kulturu. Židé čekali Mesiáše, který Římány vyžene a bude vládnout celému světu. Ježíš nešel touto cestou. Soustředil se na důstojnost každého muže i ženy, zdravého i nemocného a zahájil příchod Otcova království. Nešel cestou růstu materiálního blahobytu, politické moci ani zneužití náboženství. Žil v přítomnosti Otce a sloužil.

Ani my bychom neměli chtít řešit některé věci silou státní moci. Třeba u etických problémů bychom měli jít cestou příkladu ostatním spoluobčanům a k tomu nabádat i své přívržence.

Závěr:

Všichni jsme zodpovědní za svět. Moc chybí vzdělání, které by lidi orientovalo ve složitém světě. Naše klíčová slova ať jsou: mír a klimatická změna.

Jiří Šenkýř OFS

SETKÁNÍ FRANTIŠKÁNSKÝCH ŘEHOLNÍKŮ

*„Živý Kristus přebývá vtělený v potřebných, v každém z nás a v eucharistii. Kéž je naše evangelizace eucharistickým posilováním Krista v našich srdcích napomáhající nám k jeho nenápadnému ožívání v srdcích druhých“ ...těmito slovy ukončil o. Antonín Klaret OFM poslední přednášku interfrantiškánské duchovní obnovy věnované tématu *Vtělení* na Velehradě pro téměř 40 řeholních bratrů a sester.*

Při závěrečné mši svaté pak všechny přítomné exercitátor povzbudil: *„Vnímání toho, co se děje v současném světě by nás mělo vést k jedinému – ke zvýšenému úsilí o upevňování Božího království.“*

Za přítomné i za nás všechny jsme se následně přimlouvali: *„Prosíme tě Pane, aby se žádný člen františkánské rodiny necítil nepřijatý a opuštěný...“*

Jsem vděčný za možnost zúčastnit se v pátek 13. října ukončení tohoto týdenního setkání s možností získání plnomocných odpustků ...se závěrečnou modlitbou *Otče náš* v pěti jazycích. Deo gratias!

Vendelín – služebník OFS

Za devatero horami, devatero řekami... bylo jedno křesťanské společenství. Že bylo bohabojné bylo krásné, že bylo krásné bylo inspirující a přitažlivé. To vábilo mnohé hledající k zapojení, k růstu ve víře i v sounáležitosti.

Postupem času však noví ustávali přicházet, členové dříve jednolitého společenství se vzájemně odcizovali. Mnohé to trápilo, až se představený odešel poradit se svatým mužem, který v samotě rozmlouval s Bohem.

Trpíte duchovní slepotou, nevidíte, že mezi vámi žije ve skrytosti Mesiáš(?), uslyšel od něho. To ho zaskočilo – kdo to může být? Uvažoval: Není to ten popudlivý bratr, kterého má málokdo rád a není prchlivost jen jeho skrytostí? Nebo je to ten prostáček, kterého nikdo nebere zcela vážně? Nakonec by to mohl být i ten, co...

Stejně překvapení byli také ostatní. Počali se ptát, zvažovat ... a přitom nově nahlížet na všechny své bratry. S větší otevřeností i zdrženlivostí od vlastních soudů. A tak znovuobnovili své křesťanství a s ním oživil i své společenství.

... podobenství z kázání tamtéž ze čtvrtka 12. října – ve zkratce zaznamenal br. Vendelín

P. Siegbert: Vánoční promluva

Poslala naše sestra Antonie Libuška Nausch, OFS sestra z PMS Plzeň. Získala ji na pouti františkánských terciářů passovské diecéze (Německo) do Sammarei.

Nejsvětější, milované Dítě je nám dáno a narozeno pro nás u cesty a položeno do jeslí. (František z Assisi)

Člověčenství slaveno se srdcem a s porozuměním

Je to skoro 800 let, kdy se stalo na jednom nevýznamném místě ve střední Itálii něco, co se cení dodnes při vánočních svátcích. Tehdy žil František z Assisi, který založil zcela nové bratrské společenství, jež chtělo žít přísně podle Evangelia. Víra byla tehdy v srdcích mnoha lidí studená a neoslavovala život. Tu dostal František nápad: čtrnáct dní před Vánocemi roku 1223 šel za přítelem jménem Jan a požádal ho, zda by zřídil u vesnice Greccio skalní jeskyni, aby se tam mohla co možná nejpřirozeněji odehrát scéna Betléma.

František mu řekl: „Chtěl bych totiž znázornit myšlenku na ono Dítě, které bylo narozeno v Betlémě, a chtěl bych co možná nejuchopitelněji znázornit tu hořkou bídu, kterou muselo už jako malé dítě snášet, jak leželo v jesličkách, u kterých stál vůl a oslík, a jak leželo na seně. Aby lidé na vlastní oči mohli vidět, jak velká je BOŽÍ, Láska k lidstvu.“

A tak vznikl příběh jesliček!

A ve zprávách z tehdejší doby stojí, že lidé byli zasaženi hluboko do srdce blízkostí Boha, který se narodil jako dítě, jako my všichni. Naplnění hlubokou radostí odcházeli z této Slavnosti opět domů.

Dnes patří tento Františkův objev k našim Vánocům: postavením jesliček a v příběhu jesliček. Tak jako dříve slavili lidé s Františkem, máme i my dnes chápat Boží Lásku. Bůh k nám chce přijít jako dítě a utišit naši touhu po lásce, blízkosti a bezpečí. Nucená cesta Marie a Josefa, hledání příbytku, jesličky a stáj upozorňují na to, že se toto dítě vrodilo do našeho zcela běžného lidského života, se všemi nepřízněmi osudu, malých i velkých potřeb, které k tomu dodnes patří. Jesličky a příběh jesliček svědčí o Boží přátelskosti k lidem a naší touze po tomto.

Každý rok slyšíme v Evangelii o Vánocích ohromující slavnostní Slova, které nám jsou skoro nějak podivná: „Na Počátku bylo Slovo a to Slovo bylo Bůh.“ Tak začíná Prolog Janova Evangelia. Co se stalo v Betlémě, něco změnilo, co od svého počátku vypadalo pevně: jasné rozlišení od Stvořitele a Stvoření, nahoře i dole. Bůh zde, člověk tam a obojí oddělené, protože by smrtelný člověk setkání s nekonečným Bohem nemohl snést. Ale Bůh je Láska, a proto nevydrží to rozdělení, co podle základních zákonů Stvoření nejde pospolu: Slovo se stane Tělem, Bůh se stane Člověkem!

To je vánoční Janovo poselství: to je něco ohromného, co se událo o Vánocích. Bůh proměňuje svět a činí člověka velkým, protože On, velký Bůh, se sám stane člověkem. Toto dítě ve stáji nejenže rozehřívá naše srdce a naše skryté touhy. Skrze toto Dítě je Bůh sám mezi námi lidmi, sdílí naše bytí, působí skrze nás a mezi námi, v našem často tak běžném každodenním a málo božsky připojeném životě. Daruje nový vztah mezi Bohem a lidmi a propůjčuje každému člověku božskou důstojnost, a tím i právo na uznání, respekt a ochranu své jedinečnosti. Vánoce jsou pro nás křesťany zdrojem lidských práv.

Jesličky – příběh jesliček a toto slavnostní Evangelium prvního Vánočního dne: obojí nás nejprve nechá odhadnout, co se děje o Vánocích. Nejde o teoretickou výuku víry, že Bůh se stane člověkem, je to živoucí Pravda, která se nás vnitřně týká a dotýká, tak pravdivě a blízce životu jako narození našich vlastních dětí. A poselství Janova hymnu nás varuje před tím, dělat z Vánoc soukromou záležitost, rodinnou slavnost, která sice rozehřívá srdce, ale jinak zůstane bez následků. Neboť Vánoce proměňují vztah mezi Bohem, člověkem a světem. Ten, kdo slaví Vánoce, nenalézá Boha jen ve svém srdci, nýbrž v každém člověku – a to musí také proměnit jednání s bližním.

Ano, obojí nejprve oznamuje velikost vánočního Božího aktu Lásky. Jak je to výstižně vyjádřeno v písni „Narozen v Betlémě“: Do tvého milování se chci zcela snížit, své Srdce chci ti darovat a vše, co mám. A Tebe, skutečného Boha, nalézám ve svém těle a krvi, proto se pevně vážu na Tebe, mé největší Dobro.

Slavme Vánoce srdcem a porozuměním! Pak zjistíme: Bůh se pro mě stane člověkem. A On se stane člověkem pro všechny!

Ať Bůh vás žehná pokojným poselstvím andělů.

Ať vás požehná bdělostí pastýřů a nechá vás nalézt Dítě v jeslích – Spásu světa!

Váš bratr Siegbert OFM

Mít Ducha Páně a jeho svaté jednání

P Krystof Skibinski OFMConv.

zamyšlení přednesené na formačním semináři SFR u Panny Marie Sněžné v Praze 21. října 2023

Na začátku bych rád řekl, že jsem šťastný, že mám takovou rodinu; že jste přijali pozvání Pána Ježíše do této krásné františkánské rodiny a že můžeme společně jít cestou svatého Františka až do nebe.

Pokud jde o moji zkušenost, pamatuju si, že když jsem působil v Opavě, panoval tehdy ve farnosti, ve které jsem byl farářem, takový duchovní přístup, že jeden kněz a pár osob začalo nějak více žít a užívat charismat Ducha Svatého; charismat - takových spektakulárních. To znamená, že lidé při modlitbě takzvaně „padali v Duchu“, a já se ptal: proč já nemůžu „padat v Duchu“? Potom mluvili v jazycích, a já se taky ptal: Proč já nemám tento dar? A tak jsem prožíval takový neklid, nespokojenost, možná pocit méněcennosti.

Je zajímavé, že když čteme Písmo svaté, třeba v knize Skutků apoštolských se setkáváme s výrazem „*pneuma*“ celkem čtyřiapadesátkrát, z toho v šestatřiceti případech jednání Ducha není provázeno žádnými vnějšími mimořádnými znameními. Když se pak svatý Lukáš zmiňuje o těchto nápadných vnějších projevech, bývá většinou velmi diskrétní. Podstata působení Ducha Svatého tedy nespočívá v čemsi spektakulárním a vnějším, nýbrž ve vnitřním „pomazání“ srdce. Tento akcent je ještě markantnější ve čtvrtém evangeliu, evangeliu sv. Jana. Marně bychom tam hledali, byť i jen sebemenší zmínku o nějaké vnější podívané spojené s vlivem zmíněného Ducha pravdy či Parakleta.¹ Evangelista Jan nikdy nehovoří o nějakých mimořádných vnějších projevech Ducha; jeho působení je především vnitřní a dotýká se lidského srdce.² A tak vidíme, že vnější projevy (spektakulární projevy) nejsou nutné k tomu, abychom se stali svatými. Když se díváme na život svatého Františka – samozřejmě, že je to člověk vedený Duchem Svatým, charismatik, ale těžko bychom tam hledali nějaké vnější, spektakulární znamení působení Ducha.

Co je tedy znamením působení Ducha v nás?

Stejnou otázku si jednou položil sv. Augustin: „Jestliže tedy přítomnost Svatého Ducha není provázena mimořádnými příznaky, jak člověk pozná, že přijal Svatého Ducha?“

A Augustin na tuto otázku odpověděl: „Necht' se ptá svého srdce: jestliže miluje svého bratra, Duch Boží v něm přebývá.“³ A na jiném místě tento světec zdůrazňuje: „Každý má Ducha Svatého v té míře, v jaké miluje Kristovu církev.“⁴

Víme, jak prožíval svou lásku sv. František. Jak miloval Boha, lidi, jak miloval Kristovu Církev. Jeho láska nebyla nějakým sentimentálním krátkodobým vzplanutím, ale projevila se činem.

Ducha Svatého má ten, kdo miluje, protože Duch Svatý je věčná Láska, která spojuje Otce a Syna.

Jak ještě poznáme, že v nás Duch Svatý působí?

Teologové poukazují na Třetí Božskou Osobu jako na Toho, který je duchem věčného hovoru lásky mezi Otcem a Synem. Je to Boží řeč, která se stala osobou.⁵ On je ten, kdo v Trojici kontemplanuje lásku Otce a Syna, a tak se sám stává tím, co vidí.⁶ Duch Svatý je tedy pro nás především duchem hovoru s Bohem, duchem modlitby. Uvádí nás do prostoru kontemplanace Božího tajemství.

O svatém Františkovi, který se nejen modlil, ale spíše se sám stával modlitbou, můžeme bezpochyby říct, že dovolil, aby v něm Duch Svatý vyslovoval slova v Boží řeči, slova lásky.

A je dobré si také všimnout, že jako Duch Svatý se stává tím, co kontemplanuje, tak se svatý František ve své lásce stává podobný Kristu. I on se stává sám sebou, tím, kým je, pouze v kontemplanaci Toho, kterého miluje.

Ducha Páně má ten, kdo se modlí, protože Duch Svátý je Boží řeč, je kontemplací lásky Otce a Syna.

A ještě jeden velmi důležitý ukazatel.

Duch Svátý je v Trojici *kenosis* („snížením se, zmařením se“). On je v Trojici „bytím-pro-druhého“. To říkáme na úrovni teologie, to znamená vnitřních vztahů osob Nejsvětější Trojice.

Kenosis Ducha v ekonomii spásy, to je snížení, vědomé omezení se, aby se Boží nezměrnost, nekonečnost, přizpůsobila lidské omezenosti, Bůh sám se přizpůsobuje člověku. Kristův Duch se snižuje proto, aby se pro nás stal Darem, který budeme schopni přijmout.

Ve 12. Napomenutí svatého Františka čteme: *Zda má Boží služebník ducha Páně, to lze poznat takto: Učini-li Pán skrze něho něco dobrého, pak si na tom nic nezakládá, protože jeho vlastní já je vždy nepřitelem všeho dobrého, ale tím více má před očima, jak je ve skutečnosti malý a pokládá se za menšího než všichni ostatní lidé.*

Milování, pro svatého Františka je to velmi důležité měřítko, podle kterého poznává, jestli Duch Svátý působí v nějakém člověku. Tímto měřítkem je minorita. **Ten, kdo se nepovyšuje, kdo veškeré dobro připsuje Bohu, kdo nechce vládnout, ale sloužit, má Ducha Páně.**

Na lásku, na modlitbu (která ve své čisté formě je také láskou) a na minoritu bychom se měli ptát, pokud chceme vědět, jestli máme v sobě Ducha Svatého a jeho svaté jednání.

Milování, možná ne všichni víme, že mlčení a ticho je v liturgii symbolem očekávání na příchod Ducha Svatého a znamením Jeho působení. Proto právě teď chceme setrvat v tichu.

Můžeme během adorace (tiché modlitby) použít gesto, které doporučovali hesychasté, a které prý také často používal svatý František; aby naslouchal srdcem, aby neopomenul žádné vnuknutí Ducha, během modlitby si často kladl ruku na srdce.⁷

Všemohoucí, věčný, spravedlivý a milosrdný Bože, dej nám ubohým, abychom – jako svatý František – vnitřně očistěni, osvětleni a ohněm Ducha zapáleni mohli jít ve šlépějích tvého milovaného Syna, našeho Pána Ježíše Krista.⁸

Amen.

¹ srov. Ctirad Václav Pospíšil, Dar Otce i Syna, základy systematické pneumatologie, Matice cyrilometodějská, Olomouc 2003, s. 67-68

² srov. Ctirad Václav Pospíšil, Dar Otce i Syna, základy systematické pneumatologie, Matice cyrilometodějská, Olomouc 2003, s. 59-60

³ srov. Sv. Augustin, In epistulam ad Parthos tractatus 6,10, cit. za: Vittorino Grossi, Paolo Siniscalco, Křesťanský život v prvních staletích, Centrum pro studium demokracie a kultury, Brno 1995, s. 126

⁴ Sv. Augustin, In Io., 32, 8 (PL 35, 1646), cit. za: Ctirad Václav Pospíšil, Dar Otce i Syna, základy systematické pneumatologie, Matice cyrilometodějská, Olomouc 2003, s. 68

⁵ srov. Hans Urs von Balthasar, Trojitý věnec, Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 1995, s. 56-57

⁶ srov. Tomáš Špidlík, Zanurzeni w Trójcy, B-Z, Kraków 2003, s. 61

⁷ srov. Tomáš Špidlík, Cesta Ducha, REFUGIUM Velehrad-Roma 1995, s. 41

⁸ srov. List sv. Františka generální kapitule

Konference Františkánské rodiny

Prot. N. 31/2023

Assisi, 4. října 2023

Slavnost serafínského Otce svatého Františka

Bratřím a sestrám františkánské rodiny

Plnomocné odpustky u příležitosti osmistého výročí „Vánoc v Grecciu“, jak je prožil svatý František z Assisi

Drazí bratři a sestry,

ať vám Pán dá svůj mír!

Píšeme vám z Assisi, kde jsme se shromáždili u příležitosti oslav našeho serafínského Otce, abychom se s vámi podělili o velký dar a výsadu, kterou nám chce Svatý otec udělit u příležitosti 800. výročí Vánoc v Grecciu. Svatý František zde chtěl připomenout narození Páně počínaje Betlémem, vedoucím k eucharistické slavnosti, kde se Ježíš Kristus zpřítomňuje v chlebě a víně.

Během tohoto výročí, dne 17. dubna 2023, jsme se obrátili na Svatého Otce s touto peticí:

„k podpoře duchovní obnovy věřících a růstu života v milosti prosíme, aby věřící obdrželi plnomocné odpustky za obvyklých podmínek od 8. prosince 2023, na slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie, do 2. února 2024, na svátek Uvedení do chrámu našeho Pána Ježíše Krista, návštěvou kostelů provozovaných františkánskými rodinami po celém světě a zastavením se v modlitbě před tavnými betlémy. Stejně jako ti, kteří jsou nemocní nebo se nemohou fyzicky účastnit, mohou mít stejný užitek z daru plnomocných odpustků obětováním svého utrpení Pánu nebo praktickou zbožností.“

Apoštolská kancelář žádost příznivě uvítala a udělila právo ji veřejně oznámit.

Proto ve všech kostelích, které nám byly svěřeny do pastorační péče, bude možné pro všechny věřící získat plnomocné odpustky za obvyklých podmínek

od 8. prosince 2023 do 2. února 2024.

Žádáme vás, abyste sdíleli toto „privilegium“ na všech našich místech, která dobře odpovídají zvláštnímu vztahu, který byl navázán mezi svatým Františkem a církví, když požádal papeže o shovívavost pro ty, kteří navštívili Porciunkulu; a doufáme, že bude příležitostí ke společenství a duchovní obnově pro každého bratra a sestru v celé františkánské rodině.

Necht' Pán vede vaše kroky a dá vám svou milost!

Vaši generální ministři a prezident

Frances Duncan, OSF, prezident IFC-TOR

Tibor Kauser, OFS generální ministr

Massimo Fusarelli, OFM generální ministr

Roberto Genuin, OFM Cap generální ministr

Carlos Alberto Trovarelli, OFM Conv generální ministr

Amando Trujillo Cano, TOR generální ministr

Duchovní knihovna

Výňatky z obsahu:

Nemáme se snažit stát se svatými svými vlastními silami, ale najít způsob, jak jednat, aby nás svatými učinil Bůh ...přijmout svou ubohost.

*„Služebníku dobrý a věrný. Málo jsi spravoval věrně, mnoho ti svě-
řím“ (Mt. 25,23)*

...z toho můžeme vyvodit jeden základní „duchovní zákon“: Milosti být věrný v důležitých věcech, které jsou pro nás v této chvíli nemožné, se nám dostane, když budeme věrní v malých věcech, jež jsou v našich možnostech, zvláště když nás o tyto malé věci svými vnuknutími žádá Duch Svatý.

Mezi skutečnou Boží vůlí a tím, co za ni považujeme my, je někdy značný roz-
díl.

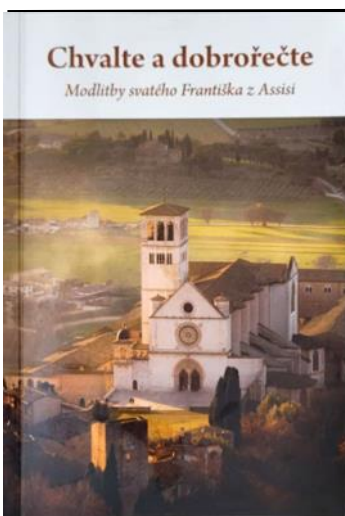
Každá Boží pohnutka je současně světlem k pochopení Boží vůle i silou k jejímu vykonání – světlem pro rozum i silou pro vůli.

Duch Svatý je právem nazýván „Utěšitel“. Přijmeme-li jeho doteky, které nás osvětlují a podněcují, kromě poznání a síly vlejí do našeho srdce i občerstvení a pokoj a často nás i naplní útechou.

Tím, co může skutečně uspokojit naše srdce, nejsou dobra, která přijímáme, ale dobro, které z Božího vnuknutí konáme. Blaženější je totiž dávat než dostávat.

Lpění na své vlastní „moudrosti“, i když si ustanovuje cíle, které jsou samy o sobě skvělé, je pro poslušnost Duchu Svatému asi nejhorší překážkou. O to závažnější, že na své vůli lpíme často nevědomky, neboť když je náš cíl sám o sobě dobrý, daleko snáze si svou připoutanost k vlastní představě nevědomíme, správností věci ospravedlňujeme zaslepující tvrdohlavost, s níž za ní jdeme, aniž bychom si uvědomili, že způsob, jímž se podle nás má uskutečnit, nemusí odpovídat Božím záměrům.

vypsal a připravil br. Vendelín

Vyšla dárková brožura modliteb sv. Františka z Assisi

V předvečer slavnosti sv. Františka vychází dárková brožura *Chvalte a dobrořečte* s modlitbami sv. Františka z Assisi. Publikace, kterou pro naši františkánskou provincii vydalo nakladatelství Doron, obsahuje modlitby i některá povzbuzení Chud'áaska z Assisi.

Doplněna je o fotografie z míst spojených se sv. Františkem od br. Bernarda Mléčky OFM. Brožura vychází u příležitosti 800. výročí událostí posledních let sv. Františka.

„Kěž tato malá příručka modliteb přinese užitek všem poutníkům na tato místa. Věřím, že může být inspirací i těm z vás, kteří se budete Františkovy modlitby modlit tam, kde se právě nacházíte. Kež jeho hlas rozezná naše nitro chválou našeho Pána a Spasitele i soucitem k jeho utrpení,“ píše v předmluvě provinciál františkánů br. Jakub Sadílek.

Kniha je v počtu 500 ks k dispozici v SFRŽ

Informace a kontakty ohledně Zpravodaje a časopisu Pravá radost - pokoj a dobro

- Pro odběr Zpravodaje mailem pište na adresu: frantisek.chlouba@gmail.com
- Pro odběr Zpravodaje v papírové formě se obračejte na: richterova@cmgpv.cz, se kterou také domluvte příspěvek na poštovné.
- Změny kontaktů a míst, kde se scházíte v MBS - nahlaste petr@tesarici.cz nebo fejk@apha.cz, kteří mají na starost uveřejnění vašich údajů na webových stránkách www.sfr.cz
- Máte-li zájem o vytvoření jednoduchých webových stránek o vašem společenství informujte se na adrese info@frantiskani.cz (vaše stránky budou viditelné na adrese www.frantiskani.cz)
- Rádi od vás přijmeme do redakce vaše příspěvky, sdílení, informace o společenství. Příspěvky zasílejte na adresu zpravodajSFR@seznam.cz, nebo lubos.kolafa@kolafa.name
- Redakční přípravy Zpravodaje se účastní národní ministr Vendelín Hájek, Jindřiška Kučerová, Luboš Kolafa a grafickou úpravu a rozesílání má na starosti František Chlouba.

Obsah

Pravá radost - Pokoj a dobro - formační část Zpravodaje

Úvodník - Mozaiky 2

Františkánská spiritualita

Řehole SFR články 2, související texty a komentář 3

Svědectví a doteky

Žít evangelium jako sv. František. Jan Linhart 5

Žena, věří v moc Ducha Svatého 6

Maturita z nevědomosti 13

Formace

Dva největší dary pro lidstvo, Jiří Šenkýř 14

Setkání františkánských řeholníků 15

Vánoční promluva, P. Siegbert 15

Mít Ducha Páně a jeho svaté jednání, p. Krystof Skibinski 17

Dopis generálních ministrů 19

Duchovní knihovna

Jacques Philippe, Ve škole Ducha Svatého 20

Chvalte a dobrořečte, Modlitby svatého Františka z Assisi 20

Uzávěrka dalšího čísla Zpravodaje bude 10. 3. 2024.

Národní bratrské společenství Sekulárního františkánského řádu v České republice

Kapucínské náměstí 303/5, 602 00 BRNO

email: info@sfr.cz

IČO: 00676560

htt://www.sfr.cz